

אהבה היא מה שבאמת חשוב

במהלך 35 שנותיי כנוצרי עברתי שלבים שונים ופגשתי קבוצות שונות. מאורתודוקסים ועד פנטקוסטלים, אני יכול לומר שראיתי את רוב הדברים. מה שראיתי בבירור הוא שרק לעיתים נדירות מישו היה מודה בגלוי שיש לו רק חלק מהאמת, ואחרים עשויים להחזיק בחלק אחר. תמיד זה נראה כאילו לנו יש את כל האמת, ולאחרים יש רק חלק ממנה, ורק במידה שהיא תואמת את שלנו! ראיתי גם אובססיה לעניינים תיאולוגיים, עד כדי כך שקבוצות רבות מתייחסים בעוינות לקבוצות נוצריות אחרות בנוגע לעניינים אלה. אבל באמת, אחיי ואחיותיי, אחרי כל השנים האלה אני יכול לומר לכם שהדברים האלה לא משנים הרבה, ואולי לא משנים בכלל, בהשוואה לדברים שבאמת חשובים. **והדבר שבאמת חשוב הוא לאהוב זה את זה**. מה הטעם להיות צודק מבחינה תיאולוגית אבל לא לאהוב? מה הטעם "להאמין" באלוהים, אבל להכחיש את האהבה לבני האדם? כמו שיעקב אמר:

יעקב 2: 19

"אתה מאמין שהאלוהים הוא אחד. היטב עשית! גם השדים מאמינים ואף רועדים".

האם אתה מאמין באלוהים? גם השדים מאמינים באלוהים! זה לא מה שעושה את ההבדל! גיליתי שהדבר שעושה את ההבדל הוא אהבה. לאהוב זה את זה הוא לב ליבו של הנצרות, מהותה וזהותה. אם נוריד את האהבה, כל שנותר הוא דת אחרת. כן, בדת הזאת אתה מאמין באלוהים ובישוע, אבל אם זה כל מה שיש, זה לא מבדיל אותנו מהשדים. גם הם מאמינים! כפי שאומר לנו השליח יוחנן:

1 יוחנן 3: 14

"אֲנִיחֵנוּ יוֹדְעִים כִּי עֲבָרְנוּ מִן הַמּוֹת אֶל הַחַיִּים, שְׁכֵן אוֹהֲבִים אֲנִיחֵנוּ אֶת אֶחָיו. אִישׁ אֲשֶׁר אֵינוֹ אוֹהֵב נִשְׁאָר בַּמּוֹת".

איך אני יודע שעברתי ממוות לחיים? רק בגלל שהודיתי, מתישהו איפשהו, שישוע הוא אדוני? או בגלל שאני הולך לכנסייה בכל יום ראשון? או בגלל שאני שומר את כל הצומות שהעדה שלי קובעת? או בגלל שאני מדבר בלשונות? לא, אף אחד מהדברים האלה. **אֲנִיחֵנוּ יוֹדְעִים כִּי עֲבָרְנוּ מִן הַמּוֹת אֶל הַחַיִּים, שְׁכֵן אוֹהֲבִים אֲנִיחֵנוּ אֶת אֶחָיו**. "אומר לנו השליח יוחנן. האהבה לאחים היא המבחן האמיתי! שום דבר אחר! ויוחנן ממשיך:

1 יוחנן 3: 15-18

"כָּל הַשּׂוֹנֵא אֶת אָחִיו רוֹצֵחַ הוּא. וְיוֹדְעִים אִתָּם שֶׁכָּל רוֹצֵחַ אֵין חַיִּי עוֹלָם מִתְקַיֵּמִים בּוֹ. כִּזְזֵאת הִכְרַנּוּ מֶה הִיא אֶהְבָּה, בְּעֶבְרָה שֶׁהוּא מְסַר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעֶדְנּוּ. גַּם אֲנוּ חַיִּיבִים לְמַסּוֹר אֶת נַפְשֵׁנוּ בְּעַד אֶחָיו. מִי שִׁישׁ לוֹ נִכְסֵי הָעוֹלָם וְהוּא רוֹאֵה אֶת אָחִיו

במחסור ומונע את רחמיו ממנו, איך תעמל בו אהבת אלהים? ילדי, אל נא אהב במלים ובדבור, כי אם בפעל ובאמת".

אהבה היא מה שחשוב! לכן לא עלינו לשאוף לנצח בוויכוח על נושאים תיאולוגיים או אחרים. עלינו לשאוף לאהוב. כי גם אם אני צודק בדעותי התיאולוגיות, אך איני אוהב, איני שווה דבר. בואו נראה מה כתוב בקטע מקורין א, 13 'קטע שאתם בוודאי מכירים. בואו נלמד אותו פסוק אחר פסוק ונפנים את משמעותו:

1 קורינתים 13:

"אם בלשונות בני אדם ומלאכים אדבר ואין בי אהבה, הריני כנחשת הומה או כמצללים רועשים".

ישנם זרמים דתיים שאינם מאמינים בדיבור בלשונות. אחרים כן מאמינים. הם מתנגשים זה בזה, ומציגים אינספור טיעונים בעד ונגד. נניח שמצאתי את האמת, ונניח שאני מדבר בלשונות של בני אדם ומלאכים. נניח, כדי להבהיר את הדברים, שאני מדבר בסינית למרות שמעולם לא למדתי סינית. אם אין בי אהבה, אז מה? אני כלום! אפס! עבור אלוהים אני כמו חתיכת מתכת שמשמיעה קולות מטרידים. גם אם אני מבצע נס, מדבר בשפה אחרת שמעולם לא למדתי, אני אפס גדול! עכשיו בואו נסתכל על זה מהצד השני: כל מי שיש לו אפילו מעט אהבה הוא טוב ממני שביצעתי נס כזה. הילד הקטן, ששיתף את ארוחת הצהריים שלו עם ילד אחר שלא הייתה לו ארוחת צהריים, הוא טוב ממני! האם אתם מבינים עכשיו למה אני מתכוון כשאני אומר שהדבר היחיד שחשוב הוא לאהוב זה את זה, ושנחנו צריכים לשאוף להצטיין באהבה הזאת בכל דרך אפשרית? נעבור לפסוק 2:

1 קורינתים 13:

"אם תהיה לי מתת הנבואה ואדע כל הסודות ואשיג כל הדעת; ואם תהיה בי כל האמונה עד להעתיק הרים ממקומם, ואין בי אהבה, הריני כאין וכאפס".

בואו נבחן את הפסוק הזה מילה במילה, אחיי ואחיותיי. נניח שאני מבצע ניסים. יש לי אמונה כה חזקה, עד שאני יכול לדבר אל ההר והוא יזוז ממקומו! יתר על כן, אני נביא, היודע את כל הסודות ואת כל הידע. אני יכול לספר לכם את עברכם ועתידכם, הכל כפי שנחשף על ידי אלוהים! ובכן, אם אין בי אהבה, אני כלום! אפס מוחלט! אני הקטן ביותר בממלכת האלוהים. אני מאלה שיבואו אחרונים ולא ראשונים! אישה שהייתה רחומה כלפי שכנה הזקן והחולה ובישלה לו ארוחה, היא טובה ממני, הנביא, עושה הנסים, מזיז ההרים, לאין ערוך! היא תהיה מהראשונים בממלכה, שאליה אני אפילו לא אכנס! לא אכנס אליה? כן, כי רק אמונה שנובעת מאהבה מצילה, ולא אמונה אינטלקטואלית בלבד, שגם לשדים יש! אבל אתם אולי אומרים: "בוא, אל תגזים. כל מי שעושה ניסים כאלה בוודאי יהיה בממלכת האלוהים". באמת? בואו נשמע את תשובת האדון:

מתי 7: 21-23

"לא כל האומר לי 'אדוני, אדוני' יכנס למלכות השמים, אלא העושה את רצון אבי שבשמים. רבים יאמרו אלי ביום ההוא: 'אדוני, אדוני, הלא בְּשִׁמְךָ נִבְּאָנוּ וּבְשִׁמְךָ גִּרְשָׁנוּ וּבְשִׁמְךָ עָשִׂינוּ נִפְלְאוֹת רַבּוֹת'. 'אָז אוֹדִיעַ לָהֶם: 'מֵעוֹלָם לֹא הִכְרַתִּי אֶתְכֶם, סוּרוּ מִמֶּנִּי עוֹשֵׂי רָשָׁע'."

ניסים, נבואות, דיבור בלשונות וכו' אינם סימנים לכך שעברנו ממוות לחיים. הסימן הוא עשיית רצון האל, והבסיס לרצון זה הוא אהבת הזולת. כפי שאמר האדון:

מתי 22: 35-40

"וְאֶחָד מִבְּעָלֵי הַתּוֹרָה שִׁפְיָנִיהֶם שָׁאֵל אוֹתוֹ כִּדִּי לְנִסּוֹתוֹ: רַבִּי, אִיזוֹהִי הַמִּצְוָה הַגְּדוֹלָה שֶׁבַּתּוֹרָה? "הַנָּשִׁיב לוֹ יֵשׁוּעַ: "וְאֶהְיֶה אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּכֹל-לִבְּךָ וּכְכֹל-נַפְשְׁךָ וּכְכֹל מְאֹדְךָ. זאת הַמִּצְוָה הַגְּדוֹלָה וְהָרִאשׁוֹנָה. הַשֵּׁנִיָּה דוֹמָה לָהּ: וְאֶהְיֶה לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ. בְּשֵׁתֵי מִצְוֹת אֵלֶּה תְלוּיָה כָּל הַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים".

כפי שאומר פאולוס באיגרתו לגלטים:

גלטים 5: 13-14

"אחיי, לחירות נקראתם, רק שלא תהיה החירות אמצעי בידי הבשר, אלא שרתו איש את רעהו באהבה. הרי כל התורה כלולה במצַמֵּר אֶחָד - וְאֶהְיֶה לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ".

אהבה לאלוהים ולזולת היא הדבר החשוב באמת. אם נוריד את זה, לא יישאר לנו כלום! אבל בואו נמשיך, בפסוק הבא של 1 קורינתים 13:

1קורינתים 13: 3

"אם אֶחָלַק אֶת כָּל רְכוּשִׁי לְצַדָּקָה וְגַם אֶתֵּן אֶת גּוֹפִי לְשִׁרְפָּה וְאֵין בִּי אֲהָבָה - לֹא יוֹעִיל לִי דְבָר".

ברור שהכוונה כאן היא למעשים שנעשים ללא אהבה ורחמים. עכשיו אתם עשויים לשאול: איך אוכל לחלק את כל רכושי לעניים או לתת את גופי לשריפה בלי שיהיה בי אהבה? "ובכן, זה אפשרי. לדוגמה, מה אם הייתי נותן את גופי לשריפה, בידיעה שאוכרז כ"קדוש" ואכובד לדורות הבאים? מה אם הייתי מחלק את רכושי לעניים, בידיעה שהם יפיצו את הבשורה הטובה על מעשיי ואני אזכה לכבוד מכולם? או בידיעה ששמי יחקק באבן, כדי שדורות יראו ויכבדו את זכרי ואת מעשיי הטובים? או אם הייתי פשוט עושה זאת, כדי לסמן וי על הרשימה שלי או מתוך מחשבה שאני קונה כך את חסד האל? בואו נוסיף כאן כל דבר אחר שאנו רואים כגדול: הצומות שלנו, מתן המעשר, שינון התנ"ך או כל

דבר אחר. אף אחד מאלה לא יעזור לי, אם המניע אינו אהבה! המניע היחיד מאחורי כל מה שאני עושה חייב להיות אהבה. אם אני לא מונע מאהבה ורק מאהבה, אז מה שאני עושה אין לו ערך. אל נשכח שגם הפרושים נתנו מעשר, ולמעשה הם נתנו מעשר מכל דבר! אבל לא הייתה להם אהבה! המעשר לא השפיע עליהם, כי האהבה הייתה חסרה. וכשאין אהבה, אני, ללא קשר לנסים, לאמונה, לנתינה ולמעשי הגבורה שלי, כלום! והנה מהי אהבה:

1 קורינתים 13: 4-13

"הָאֱהָבָה סְבִלִיית וְנִדִּיכָה; הָאֱהָבָה אֵינָה מְקַנָּאת; הָאֱהָבָה לֹא תִתְפָּאֵר וְלֹא תִתְנַשֵּׂא; הִיא לֹא תִנְהַג בְּגִסוּת, לֹא תִדְרוֹשׁ טוֹב לְעַצְמָהּ, לֹא תִתְרַגֵּז וְלֹא תִחְשׁוֹב רַעַה. הָאֱהָבָה לֹא תִשְׁמַח בַּעֲוֹלָה, כִּי בְּאֵמֶת שִׂמְחָתָהּ. הִיא תִכְסֶּה עַל הַכֹּל, תֹּאמִין בְּכֹל, תִּקְוֶה לְכֹל וְתִסְבּוֹל אֶת הַכֹּל. הָאֱהָבָה לֹא תִמוֹט לַעֲוֹלָם, אֲךָ נְבוֹאוֹת תִּבְטֹלֶנָּה, לְשׁוֹנוֹת תִּחְדַּלְנָה, דַּעַת תִּבְטֹל; כִּי חִלְקִית הִיא יִדְעֶתְנָה וּבִדְרֶךְ חִלְקִית מִתְנַבְּאִים אֲנִי, אֲךָ בְּבוֹא הַמוֹשֶׁלִּים יִבוֹטֵל הַחִלְקִית. כִּי הָיִיתִי יֶלֶד דְּבָרָתִי כְּיֶלֶד, כְּבִנְיָתִי כְּיֶלֶד, חֲשָׁבְתִי כְּיֶלֶד. כְּשֶׁהָיִיתִי לְאִישׁ שָׁמַתִּי קֶזֶז לְדִבְרֵי הַיָּלְדוּת. עָכְשִׁיו אֲנִי רֹאִים בְּמִרְאָה, בְּמַעֲרָפֶל, אֲבֵל אֲנִי - פְּנִים אֶל פְּנִים. עָכְשִׁיו יִדְעִיתִי חִלְקִית, אֲבֵל אֲנִי כֹדֶרֶךְ שֶׁגַּם אֲנִי מוֹכֵר. אֲךָ כַּעַת עֹמְדוֹת שְׁלוֹשׁ אֵלֶּה: אֲמוּנָה, תִּקְוָה, אֱהָבָה; וְהַגְדוּלָה שֶׁבֵּהֶן - אֱהָבָה."

אחי ואחותי היקרים, הגדולה מכולן היא האהבה. אין נצרות בלי אהבה. עברנו ממוות לחיים, אם להשתמש בביטוי של השליח יוחנן, אם יש לנו אהבה, גם אם אנחנו טועים תיאולוגית בדברים רבים. אבל אם איננו אוהבים, אנחנו עדיין שרויים במוות, גם אם תיאולוגית אנחנו גאונים והכל נכון אצלנו. אפילו אם אני צודק בכל הדוקטרינות, אפילו אם אני מנבא ועושה ניסים, אפילו אם אני מוסר את גופי לשריפה, אם אין בי אהבה, אני אפס אחד גדול. תנו לאמת זו לחלחל, הבה נניח בצד את הוויכוחים התיאולוגיים ונשאף להצטיין במה שבאמת חשוב: אהבה.